

Tác phẩm tham dự Liên hoan phát thanh toàn quốc lần XVI năm 2024

(Phần thi dành cho Kỹ thuật dàn dựng chương trình xuất sắc)

Thể loại: Câu chuyện truyền thanh

Tên tác phẩm: **NGƯỜI THẦY**

Thời lượng: 20 phút

Ngày phát sóng: 20/11/2023

Tác giả: Mỹ Hằng- Kim Loan- Kim Tú- Duy Vũ- Lê Thắng- Đắc Thắng- Nguyễn Điền

Kỹ thuật dàn dựng: Nguyễn Điền

Điện thoại: 0378225552

Đơn vị: Đài PT-TH An Giang (Địa chỉ: Số 852 đường Trần Hưng Đạo, phường Bình

Khánh, thành phố Long Xuyên, tỉnh An Giang)

CÂU CHUYỆN TRUYỀN THANH: (Đài PT-TH An Giang)

NGƯỜI THẦY

Lời Dẫn: Thưa quý vị và các bạn! Hiến hiến tạng để cứu người là một việc làm mang ý nghĩa nhân văn cao đẹp. Cuộc sống được nối dài nhờ những tấm lòng yêu thương, biết hy sinh. Đó là thông điệp mà Câu chuyện truyền thanh Người Thầy muốn gửi đến quý vị và các bạn qua phần thể hiện của các PTV và BTV của Đài PT-TH An Giang.

Dẫn: Trong phòng làm việc của mình, Nhân – giám đốc bệnh viện, đang đọc báo cáo cho buổi họp buổi chiều thì bác sĩ Phong bước vào.

Phong: Thưa giám đốc

Nhân: Ủa, cậu Phong? Cậu trực à? Tình hình có gì mới không?

Phong: Dạ, bệnh nhân phình não xin xuất viện hai tuần trước, nay đã nhập viện trở lại.

Nhân: Bệnh nhân nào mà tôi không nhớ?

Phong: Dạ, bệnh nhân nào bị nhiều túi phình, vì khó khăn xin thôi điều trị để về nhà đó giám đốc. Em có đưa đơn lên cho giám đốc ký đó

Nhân: Ủa? Xin thôi điều trị để về nhà rồi. Nay đã có tiền đổi ý muốn mổ sao mà nhập viện? Nhiều túi phình quá mổ cũng khó thành công.

Phong: Dạ không! Bệnh nhân xin nhập viện trở lại là vì bệnh nặng và có tâm nguyện muốn hiến mô, tạng và hiến xác cho y học.

Nhân: (ngạc nhiên) Vậy à? Tình trạng bệnh nhân sao rồi?

Phong: Bệnh nhân nhập viện khi đã hôn mê sâu rồi, não đã chết. Em đã cho gắn các thiết bị hỗ trợ sự sống cho bệnh nhân, chờ rút ống thở và mổ lấy tạng ạ.

Nhân: Cậu khẩn trương báo với các phòng, khoa, các bệnh viện bạn chuẩn bị phẫu thuật lấy tạng, đồng thời liên hệ với Trung tâm điều phối ghép tạng quốc gia

để việc các ca ghép tạng được thực hiện sớm và đồng thời nhe. Rà soát các bệnh nhân có độ tương thích cao với nguồn tạng hiến để sẵn sàng phẫu thuật ghép tạng.

Phong: Dạ, tụi em đã làm rồi thưa giám đốc. Trung tâm điều phối ghép tạng đang đến đây

Nhân: Nhớ dặn các phòng khoa cử bác sĩ giỏi tay nghề cùng tham gia thực hiện ca này. Phong: Dạ!

(có tiếng báo động cấp cứu)

Nhân: Có chuyện gì vậy?

Phong: (Mở cửa bước ra) Đề em coi! (lặng vài giây- mở cửa vô) Thưa bác sĩ, có vụ TNGT nhiều bệnh nhân bị chấn thương não nhập viện cần được cấp cứu.

Nhân: Lại có chuyện nữa rồi! Cậu với các anh em phối hợp với các đơn vị bạn và Trung tâm điều phối ghép tạng làm tốt ca lấy và ghép tạng. Nói 2 phó giám đốc theo dõi sát sao. Tôi xử lý các ca TNGT xong tôi qua liền.

Dẫn: Ca phẫu thuật lấy tạng được các bác sĩ khẩn trương thực hiện, giám đốc Nhân sau khi cứu chữa các bệnh nhân nhập viện do TNGT đã tắt tả đi sang phòng phẫu thuật thì gặp bác sĩ Phong đi ngược lại.

Nhân: Cậu Phong? Sao rồi?

Phong: Em tính đi gặp giám đốc báo cáo đây. (vui mừng) Dạ, ca phẫu thuật đã thực hiện thành công rồi thưa giám đốc, tạng và mô được lấy là tim, gan, thận, phổi và giác mạc ạ. Các ca ghép tạng cũng đang chuẩn bị để thực hiện được sớm nhất.

Nhân: Người hiến tạng vẫn còn ở phòng mổ chứ hả?

Phong: (bùi ngùi) Dạ! Gia đình đã vào chia tay bệnh nhân xong rồi. Hiện chờ trường đại học y sang để nhận phần thi thể vì bệnh nhân có tâm nguyện hiến xác để phục vụ việc dạy học ... Dạ, có chuyện này nữa giám đốc

Nhân: Sao cậu?

Phong: Hồi sáng ekip phẫu thuật trước khi mổ đã mặc niệm cho bệnh nhân rồi. Nhưng nãy giờ, hay tin có người đa hiến tạng nên các y bác sĩ của các phòng khoa khác muốn vào mặc niệm để tri ân nghĩa cử cao cả của người hiến tạng ạ!

Nhân: Vậy à, mọi người vào đi, tôi cũng sẽ tham gia lễ mặc niệm cùng với mọi người. Hồi sáng tôi bận mấy ca cấp cứu vụ TNGT nên chưa sang được.

Dẫn: Trong phòng mổ lạnh ngắt, người hiến tạng nằm trên giường phủ ra trắng toát, ai đó đã chuẩn bị những cánh hoa hồng trắng và rải lên ấy. Các y bác sĩ cùng giám đốc Nhân cũng lặng lẽ đứng ở góc phòng.

Phong: Thưa các anh chị! Biết mình không qua khỏi bệnh hiểm nghèo, bệnh nhân đã di nguyện muốn hiến mô tạng cho người bệnh cần ghép và hiến xác cho y học. Các mô tạng của ông đang được cấy ghép cho những người bệnh khác. Bây giờ chúng ta hãy dành một phút mặc niệm để tỏ lòng tri ân nghĩa cử cao đẹp

của người hiến tạng Nguyễn Duy Cần, 55 tuổi nghề nghiệp giáo viên, quê quán xã Lương Phi, huyện Tri Tôn, tỉnh An Giang...

Nhân: (Thảng thốt) Sao, bệnh nhân Nguyễn Duy Cần huyện Tri Tôn...

Phong: Đúng rồi giám đốc, trước em có mang hồ sơ qua cho giám đốc ký mà.

Dẫn: *Nhân chạy bỏ lại giường bệnh, giở tấm ra trắng ra để nhìn mặt người đàn ông hiến tạng. Gương mặt Nhân thảng thốt, bàng hoàng, anh khụy xuống bên giường.*

Nhân: Thầy! Thầy ơi...em đây nè thầy ơi... thầy Nhân, thầy học trò nghèo năm xưa của thầy đây... thầy ơi...

(tiếng thắc mắc, xì xào của các y bác sĩ)

Phong: Giám đốc, giám đốc không sao chứ?

Nhân: Không sao...mọi người ra ngoài đi... tôi muốn ở đây một lúc...người này là thầy giáo của tôi ngày xưa...ở quê!

Dẫn: (nhạc lòng buồn) Còn một mình, Nhân nắm lấy bàn tay lạnh ngắt của thầy giáo cũ, gương mặt người thầy đã xám ngoét, nhưng đường nét trên gương mặt ấy quen thuộc lắm, thân thương lắm!

Nhân: (rưng rưng) Thầy ơi...sao thầy lại nằm ở đây, ở đây lạnh lẽo lắm thầy ơi. Thầy ơi, dậy đi thầy, mình về quê nhà, thầy còn dạy học cho tụi em nữa mà...

Dẫn: Nước mắt làm nhoè đôi mắt của Nhân, ký ức đã đưa Nhân về lại mảnh đất nghèo khó ngày xưa, về ngôi trường nho nhỏ nằm nép mình bên dãy núi Thất Sơn. (phục hiện lại)

Ngọc: Nhân, Nhân nghe Ngọc, đi học lại đi nghen, đừng có nghỉ, năm nay là năm 12 rồi. Thầy Cần hôm nay tới gia đình của Nhân kêu Nhân đi học lại mà không có gặp.

Nhân: Tôi không đi học đâu! Tai nạn giao thông đã cướp đi cha mẹ tôi rồi. Tôi còn chưa biết phải sống làm sao đây?

Ngọc: Vậy Nhân nghỉ học để làm gì? Ngọc không để cho Nhân nghỉ, Nhân phải tới nhà thầy Cần với Ngọc, đi... đi...

Ngọc: Ngọc ! Buông tay tôi ra đi...

Ngọc: Tui hông buông, đi với tui...

Thầy Cần: (dừng xe máy lại) Trời ơi, hai đứa làm gì níu kéo giữa đường vậy...

Nhân: Thừa thầy...

Ngọc: May quá, có thầy đây rồi. Em bắt Nhân lại gặp thầy đó. Nhân tính nghỉ học luôn đó thầy...

Thầy Cần: Nhân à, thầy chia buồn về việc của gia đình em, nhưng nếu em buông xuôi như vậy thì vụ TNGT đó không chỉ giết chết cha mẹ em mà còn giết chết em, như vậy thì có đáng không chứ?

Nhân: Nhưng thầy ơi, làm sao em sống rồi học hành được...

Thầy Cẩn: Cha mẹ em ở nơi xa nào đó chắc hẳn sẽ buồn khi biết em như vậy... Chỉ có tiếp tục bước đi mới thoát khỏi buồn đau này, chỉ có tiếp tục bước đi mới thực hiện được mơ ước của mình, hãy sống sao để ba mẹ em yên lòng ghen Nhân!

Ngọc: Nhân từng ước mơ làm bác sĩ, chỉ có đi học mới thực hiện mơ ước này, ghen Nhân.

Thầy Cẩn: Chiều nay vào lớp học ghen, lớp mình sẽ học môn sinh học chiều nay đó.

Ngọc: Chiều nay mình học bài tiếp bài ADN phải không thầy. Nhân muốn học bác sĩ thì nhớ học tốt môn này mới được ghen.

Thầy Cẩn: Nhân học môn sinh rất tốt. (cười hiền) Hôm nay, nghỉ học mấy bữa chắc quên rồi...

Nhân: Quên sao được, em nhớ như in lời thầy dạy bài này mà:

Ngọc: Nhân đọc thử coi

Nhân: *Di truyền vật chất trong nhân
ADN đó phân vân làm gì*

Thầy Cẩn: *Cấu trúc có đặc điểm chi?*

Nhân: *Phân tử 2 mạch poli xoắn đều
Là đại phân tử cần nêu
Là đa phân tử theo bằng các nu*

Thầy Cẩn: (cười, vỗ tay) Giỏi lắm! Nhân rất thông minh! Chiều vào lớp nhe em. Buổi tối ghé nhà thầy chỉ bài thêm để mai một thi y nữa. Chặng tiền bạc gì đâu, chỉ cần thuộc bài, ***chỉ cần học tốt coi như trả công cho thầy rồi... (echo đoạn này)***

(hết phần hồi tưởng)

Nhân: (Buồn day dứt) Thầy! Em chưa bao giờ trả công cho thầy. Những bài sinh học thầy dạy, em đã học tốt ,nhưng tư chất của một con người thiện lương như thầy thì em lại chưa bao giờ học hết được...

Phong: (đẩy cửa bước vào) Thừa giám đốc, bên đại học y đã cho người qua nhận thi hài... để em cho người đẩy thi hài ra xe...

Nhân: Không! Cậu để đó cho tôi. Tôi sẽ đưa thầy tôi sang bên ấy... Mình đi ghen thầy...

(nhạc mix bài hát **Người Thầy**: “Người thầy, vẫn lặng lẽ đi về dưới mưa. Dòng đời, từng ngày qua êm đềm trôi mãi, Chiều trên phố bao người đón đưa. Dòng sông vắng bây giờ gió mưa. Còn ai nhớ, ai quên con đò xưa?”)

Nhân: Thầy là người chèo đò đưa bao thế hệ học trò sang sông. Trong chuyến đi cuối cùng của cuộc đời em muốn một lần được đưa thầy đi.

(tiếng bánh xe đẩy đi ken két, lạnh lùng)

Dẫn: Gần 2 tháng sau ngày thầy Cẩn mất, Nhân đưa vợ là Ngọc về quê cũ, ghé thăm nhà thầy Cẩn. Trong nhà chiếc bàn thờ còn nghi ngút khói nhang cô, cô Mai, vợ thầy Cẩn đang lúi húi thay bình hoa mới.

Nhân: Thừa cô!
Ngọc: Thừa cô Mai
Cô Mai: Cậu là...
Nhân: Em là Nhân, đây là Ngọc vợ em, hôm trước có gặp cô ở...
Cô Mai: À cậu Nhân giám đốc bệnh viện...
Nhân: Trước gặp vội quá, em chưa nói chuyện nhiều với cô. Nay 49 ngày của thầy, em đến thấp nhang cho thầy...
Cô Mai: Ồ...Nhang đây nè, cô cậu thấp đi... (tiếng bật quẹt- lạng một chút)
Cô Mai: Xong rồi, cô cậu ngồi uống nước!
Ngọc: Dạ! Cô vẫn khoẻ hả cô?
Cô Mai: Cũng khoẻ! Tui lớn tuổi rồi nên chỉ mua bán lặt vặt thôi. Con Diễm nó nối nghiệp cha nó làm nghề dạy học. Nó đi dạy rồi!
Nhân: Thật tình là lâu lắm em không về thăm thầy. Ngày trước còn học cấp 3, em có nhiều bữa ăn cơm ở nhà thầy cô mà.
Cô Mai: Hơn 30 năm đứng lớp! Ông nhiều lứa học trò quá, tui cũng không nhớ hết.
Ngọc: Tụi em cứ nghĩ thầy vẫn khoẻ, vẫn ở đây, vẫn dạy học...
Nhân: Tụi em nghĩ sẽ còn nhiều thời gian, nhiều cơ hội để gặp lại thầy, để cảm ơn thầy, nhưng tất cả đã quá trễ.
Cô Mai: Ông dạy học cho đến khi phát bệnh đó. Biết bệnh nặng không thể qua, ông nói tui đưa ông về, bắt tui hứa chừng nào ông yếu hẳn mới vào viện lại để hiến tạng.
Nhân: Phải chi hôm thầy xin thôi điều trị, em không nhắm mắt ký hồ sơ, em chịu khó xuống phòng bệnh thì... biết đâu thầy sẽ kéo dài sự sống, hay chí ít thì thầy trò cũng đã gặp nhau!
Ngọc: Anh Nhân cứ ray rứt việc ký giấy xuất viện mà không biết là thầy, để rồi không gặp thầy để hỏi thêm bệnh tình...
Nhân: Cô ơi! Nếu em không vô cảm trước một bệnh nhân nghèo không có tiền điều trị bệnh nan y xin về nhà thì...biết đâu ...
Cô Mai: Cậu đừng tự trách mình nữa, ông nhà tui ông biết bệnh của ông mà, ông đã chọn như vậy thì hãy để ông an lòng với chọn lựa của mình. Ông nói là ông đã sống cuộc đời trọn vẹn rồi...
Nhân: Thầy là ân nhân của bao học trò nghèo, truyền cảm hứng học tập cho bao lứa học sinh.
Ngọc: Tụi em thật may mắn khi được làm học trò của thầy, em tới nay những bài giảng sinh học của thầy em vẫn nhớ như in.
Cô Mai: Có một chuyện không biết cô cậu có biết không, đó là ông rất mê nghề y!
Nhân: Thật vậy hả cô?
Cô Mai: Năm đó ông đậu 2 đại học, đại học y và đại học sư phạm sinh. Ông chọn học sư phạm vì gia đình nghèo lắm, không đủ tiền để học y.
Nhân: Tụi em chưa nghe thầy kể về chuyện này!
Ngọc: Vậy là thầy đã truyền ngọn lửa đam mê y học của mình vào các bài sinh học để làm cho nó sống động hơn.

Nhân: Không có thầy động viên em đã bỏ học sau biến cố của gia đình, không có thầy và những buổi dạy kèm tận tụy vào ban đêm cho học sinh nghèo cuối cấp, thì em và nhiều các bạn khác đã không đậu đại học, không có thầy giới thiệu em cũng không có được học bổng dành cho tân sinh viên nghèo để tiếp tục học ngành y.

Ngọc: Nhờ thầy mà tụi em có được như ngày hôm nay...

Nhân: Bây giờ nhờ thầy mà bao cuộc đời nữa được tiếp nối

Cô Mai: Mới đầu tui cũng không đồng ý việc hiến tạng, hiến xác của ông. Cô cậu biết ở quê mà, người ta nặng nề cái chuyện chết toàn thân lắm, nhưng ông nói thân xác rồi cũng thành cát bụi, chi bằng giúp gì được cho đời cứ giúp. Ông nói với tui là đừng có buồn, bởi ông sẽ được sống, sống theo một cách khác.

Ngọc: Đúng là thầy đã sống theo một cách khác rồi đó cô, em nghe anh Nhân nói là đến nay những người nhận tạng đều đã ổn định, xuất viện hết rồi đó cô!

Cô Mai: (xúc động) Thiệt vậy hả cậu? Tui nghe mà mừng quá.

Nhân: Đúng rồi cô, từ các tạng thầy hiến, các bác sĩ đã lấy và ghép hai lá phổi cho 1 học sinh 17 tuổi mắc bệnh mô bào ở phổi giai đoạn cuối; ghép tim cho một người bệnh nam (60 tuổi) bị bệnh cơ tim giãn nở giai đoạn cuối; ghép gan cho một người bệnh nữ (63 tuổi) bị mắc bệnh u gan; một quả thận của thầy dành cho một người bệnh bị suy thận giai đoạn cuối, một quả thận còn lại được điều phối ra Hà Nội ghép cho một bệnh nhi cũng bị suy thận giai đoạn cuối. Còn giác mạc được ghép cho một bệnh nhân ở Đà Nẵng.

Ngọc: Đây thật sự là món quà vô giá mà thầy đã trao cho mà họ sẽ mang theo trong suốt cuộc đời còn lại... Năm người được cứu sẽ sống tiếp cuộc đời mình và cả phần đời của thầy nữa. Một người đã nhìn thấy lại ánh sáng nhờ đôi mắt của thầy.

Cô Mai: (rơm rớm) Ông à, ông đã sống, đã được sống theo cách mà ông muốn rồi đó...

Nhân: Thân nhân và gia đình người được ghép tạng muốn đến thăm và đốt nén nhang cảm ơn thầy vào một ngày gần đây.

Cô Mai: Cảm ơn làm gì, cứ sống tốt, cứ sống tốt... là được rồi phải không cô Ngọc?

Ngọc: Dạ! Thầy đã mất đi như thi thể của thầy vẫn tiếp tục là **người thầy im lặng** để dạy cho sinh viên và cho nghiên cứu khoa học ở trường Đại học Y

Cô Mai: **Người thầy im lặng** là sao?

Nhân: Dạ! Là từ mà sinh viên trường y dùng dành gọi cho người hiến xác đó cô! Những thi thể của người hiến xác sẽ dạy cho sinh viên nắm vững giải phẫu học, về cơ thể người để trở thành thầy thuốc có kiến thức, vững tay nghề.

Ngọc: Đến khi mất đi rồi, thầy vẫn là người thầy của bao học trò, vẫn giảng dạy bằng chính thân thể của mình.

Cô Mai: (cười trong nước mắt) Ông à! Như vậy bằng cách này hay cách khác, cuối cùng ông thực hiện được đam mê của mình với ngành y rồi đó!

Nhân: Thầy còn dạy tụi em bài học lớn về đức hy sinh và lòng nhân ái, về cái tâm của người làm nghề, làm tụi em phải thức tỉnh, nhìn lại mình và xấu hổ cho

những toan tính nhỏ nhen, cho sự vô tâm của mình! Tự nhủ mình phải sống tốt hơn!

Dẫn: *Sau khi chia tay cô Mai, trên đường trở về Nhân dừng lại trước ngôi trường xưa. Đang giờ học, sân trường vắng lặng. Dãy nhà cũ kỹ xưa anh học nay thay bằng những tầng lầu khang trang. Nhưng hàng cây bàng và mấy gốc phượng già vẫn còn ở đó. Nhân thấy dường như thầy Cẩn đang bước vào lớp học để chuẩn bị cho tiết dạy của mình.*

Cả lớp: Học sinh, kính chào thầy!

Cẩn: (cười) Chào các em, các em ngồi xuống đi. Bây giờ chúng ta học học bài mới nghen.

Học Sinh: Mình học bài Phân bào hả thầy?

Thầy Cẩn: Đúng rồi! (*thầy đọc thơ dí dỏm*)

Phân bào gốc rễ của sinh

Em nào chưa học gắng mình học đi

Sự học là phải kiên trì

Bây giờ hãy lấy viết chì vẽ ra.

Học tốt cuối tiết thầy ca tặng 1 bài

Cả lớp: (- Phấn khởi- vỗ tay) Hoan hô thầy...

(nhạc mix lòng **Người thầy:** *Dù năm tháng vô tình trôi mãi mãi. Tóc xanh bây giờ đã phai. Thầy vẫn đứng bên sân trường năm ấy, Dõi theo bước em bước em trong cuộc đời*)

Đài PT-TH An Giang